

TJEN FOLKET

Diskusjonsblad for AKP (m-l)

RUDOLF NILSEN: ARBEIDER TIL ARBEIDER

Vi er av samme ætt. Og samme kår.
Vi høster alltid mindre enn vi sår,
så lenge det er fienden som rår.

Vi er av samme ætt. Og i vårt hat
til borgerdømmets råtne fortidsstat
er vi fullkomment like, kamerat.

Vi er av samme ætt. Den samme hel
vil trampe både dig og mig ihjel
såsant vi taper trossen i vår sjel.

Vi er av samme ætt. Og samme tro.
Fra hjertet ditt til mitt en drøm slår bro,
en drøm om landet der vårt folk skal bo.

Engang når ørkenen er tilbakelagt
og vi er sterke som vår overmakt
og alt skal bli som vi har forutsagt!

Nuvel — hvad så, om jeg er kommunist,
du tranmælit og han er sosialist?
For frender, frender er vi dog til sist.

Så still dig ved min side, kamerat.
Nu gjelder det å slåss for hus og mat
og ikke nøie sig med vakkert prat.

Et pust i bakken — var det så de sa?
Den fete trenger kanskje puste ja,
men ikke den som daglig magrer a'

Nu gjelder det å verge våre hjem,
ja våre barn og kvinner imot dem
som plyndrer flittig, der de rykker frem.

Hvis ikke vi blir enige om det,
da kan vi snart begynne alle tre
å pelle filler, eller gå og be.

Og vi har frender rundt i alle land.
De roper: kjemp så trossig dere kan,
så hjelper dere oss å holde stand.

Det ropet høres over alle hav.
Fra himmelskraperbygg og gruvens grav
flyr over jorden dette enkle krav.

Fra dem som sliter med den svarte muld
og dem som maler storbykvernens gull,
fra hytte, murstensgård og fangehull.

Hør brølet fra den gule Kinamann:
Nu vil han råde i sitt eget land!
O City se — imperiet står i brand!

**Så la oss svare vi som Russlands frie menn:
Vi er av samme ætt. Til kamp for den!
Og uten vakling, uten »om» og »men».**

INNHold

Rudolf Nilsen: Arbeider til arbeider s. 1

VALGET –73

Partiliste eller valgfront? s. 3

FRA ARBEIDSPLASSEN

Styrk demokratiet i fagforeninga s. 4

Fra Partiets faglige konferanse s. 7

DEBATT

Våre erfaringer med den nye studiesirkelen s. 8

Religionen – opium for folket. Hva så? s. 9

Tre artikler til diskusjonen om eget studentforbund s. 11–14

BLANDA

Medlemmene av AKP(m-l) har ansvaret for RØD UNGDOM s. 14

RØDE FANE, AKP(m-l)s teoretiske tidsskrift s. 16

VALGET '73

PARTILISTE ELLER VALGFRONT?

I KK nr. 12/73 la Sigurd A. fram sitt syn på situasjonen foran stortingsvalget og hva AKPs linje burde være i valgarbeidet. Der slo han fast at : »AKP(m-l)s konklusjon må bli følgende: Over alt der bestrebelsene om en brei valgfront som alle partier kan støtte opp om er ødelagt, må vi arbeide for å forene flest mulig partiløse og uavhengige fra ulike masseorganisasjoner. Slike enhetslister må være åpne også for de medlemmer av ulike partier og organisasjoner som ønsker et brudd med anti-kommunismen. Vi bør gå inn for et frontprogram som konsekvent forsvarer arbeidsfolks interesser, og som ikke gir folk illusjoner om hva som kan utrettes på tinget. Vi bør gå inn for en åpen og demokratisk organisering med fulle rettigheter for alle som vil slutte opp om fronten. Den marxist-leninistiske bevegelsen har før vist at den evner å organisere folk til kamp langt utafor egne rekker. La oss vise at en masse-mobilisering av partiløse også er mulig foran et valg!» (KK 12/73).

HVORFOR ER DET RIKTIG Å STILLE FRONTLISTER?

Når dette leses har kanskje allerede mye skjedd som har konkretisert denne linja.

Men nå (i april) ser det i alle fall ut til å være riktig å ta opp en del ting enkelte har lurt på. Det er ingen uenighet på at vi skal delta i valget. Men hva er egentlig fordelene ved å stille frontlister? Jeg vil si det så enkelt at mulighetene til drastisk å øke antallet folk som aktiviseres i valgkampen, øke innflytelsen for en riktig politikk og øke oppslutningen om denne ved valget er langt større med et bra frontopplegg, enn ved reine kommunistiske lister. Vi har ikke tenkt å innføre sosialismen i kommende stortingsperiode. Vi stiller på vårt minimumsprogram, et program som setter dagens kamp mot skatteplyndring, sentraliseringspolitikk, arbeidsløshet osv. i fokus, og som fastslår premissene for bruken av Stortinget i denne kampen. Dette minimumsprogrammet vårt er en utmerket plattform for en front. Dette slo vi tidlig fast, og tok opp forhandlinger med SF, AIK, NKP om å jobbe opp en slik front i fellesskap. Men de hadde sine egne planer. Men skulle dette så bety at frontpolitikken ved valget derfor plutselig ble mindre riktig eller uaktuell? Noen har tenkt slik. Men dette må bero på misoppfatninger. Sjølsagt hadde vi gjerne sett en og ikke to fronter foran valget, og helst hadde vi sett alle venstrepartier og grupper innafor denne

fronten. Men en front er ikke en partiallianse, og kan heller ikke være avhengig av slike allianser. Vi har f.eks. tidligere vist at vi er i stand til å bygge opp livskraftige fronter uten støtte fra andre partier eller til og med i motsetning til disse. Akmed er et eksempel på en slik front (20 000 medlemmer og av stor betydning), og Rød Arbeiderfront-arbeidet med de siste årenes 1. mai har gitt oss mengder av erfaring med slikt arbeid. Oppslutninga om Rød Front'ene i studentersamfunnene er og gode eksempler på betydningen av å kunne stille et frontalternativ sjøl om de andre står utafor eller imot oss. Å tro at front nødvendigvis må innbefatte partiallianser er ikke riktig. Og i valgarbeidet bør det være fullt mulig å bygge en slagkraftig front på basis av AKP-medlemmer og uavhengige enkeltpersoner. En front som dels kan støtte seg på disses røtter i masseorganisasjoner, (fra lokale velforeninger til fagforeninger osv.) og dels bygger opp sitt eget organiserte grunnplan i boligområder og på arbeidsplasser.

HVA MED PARTIMARKERING?

Hva med behovet for å markere partiet i valgkampen, vil vi ikke risikere å drukne i fronten? Problemstillinga er naturlig, men ikke særlig viktig. Frontens grunnlag og propaganda vil også være partiets politikk i denne spesielle saka (valget). Det er disse sakene vi ønsker å slåss for og vil markere oss på nå. Saker som går utover dette vil vi nok makte å få ut gjennom KK og på andre måter. Vår problem har for øvrig i praksis aldri vært å markere oss tilstrekkelig innafor slike fronter. En kunne nesten fristes til å si snarere tvert imot. I alle fall er ikke dette noe seriøst argument mot å stille front istedenfor partilister ved valget. La oss først vise at vi er istand til å bygge slike fronter, så kan vi seinere bekymre oss om partimarkering, om dette virkelig skulle bli problemet!

En som jobber med stortingsvalget.

FRA ARBEIDSPLASSEN:

STYRK DEMOKRATIET I FAGFORENINGA

STYRK FAGBEVEGELSENS KAMPKRAFT — er vår nye hovedparole på faglig politikk, men etter min mening ikke helt patent, og skal kort gå inn på hvorfor.

For det første som den nå er formet kan den like godt brukes av Aspen-gren & Co. som av oss.

Videre gir den muligheter til en del misoppfatninger som: Skal vi styrke LOs

kampkraft på samarbeidslinja, eller skal vi styrke kamplinja.

Min viktigste innsigelse går på spørsmålet om demokrati, som jeg mener burde vært berørt i denne parola fordi: For det første er folk jævlige opptatt av det, for det andre er mangelen på demokrati i fagbevegelsen en av hovedårsakene til at kamplinja ikke slår igjennom skikkelig, og for det tredje uthulinga av demokratiet har vært og er fortsatt en av sosialdemokratiets beste støttepillarer i kampen for å kvele opposisjonen og opprettholde sin makt-posisjon.

Derfor mener jeg at man ikke kommer utenom ei parole som inneholder kravet om å gjenreise demokratiet i fagbevegelsen.

Foreslår derfor: (gjenreis?) *Styrk fagbevegelsens demokrati og kampkraft. Med denne utforminga mener jeg vi får ei parole som svarer til situasjonen og som uttrykker klassens behov.*

Så parola innsatt i det faglige arbeide, hvordan virkeliggjøre den og metoder for dette.

Først: Enten man får med demokrati eller ikke i parola, vil dette være umulig å gå utenom i arbeidet med å omsette den i praksis. Jeg velger å ta utgangspunkt i to stikkord, som har gitt meg en del bra erfaringer. Demokratisering/Aktivisering.

For jeg går videre trur jeg det er riktig å beskrive forholda på plassen min. Min egen situasjon: klubbformann. Klubben er liten, ca. 60 mennesker, alder 17–70 år. Mange avdelinger, noen typiske ungdoms-avdelinger og noen med omtrent bare eldre folk over 50. Avdelingene er spredt på forskjellige steder, altså ikke samla i ett hus. På en arbeidsplass med slik karakter er det to ting i samband med demokratiseringa som er verdt å ha som utgangspunkt:

1. Knytte sammen avdelingene.

Solidariteten (utvikle kontakten og forståelsen avdelingene imellom).

2. Sikre alle avdelingene deltakelse i styreverv, klubbavis utvalg o.l. (ingen glemte).

Av erfaringer i arbeidet med det første punktet, skal jeg begrense med til to ting av mer allmenn karakter.

Utviklinga av det sosiale liv

Passivitet fra enkelte folk, i forbindelse med aksjoner, klubbavis, på møter o.l. har oftest en så banal årsak som usikkerhet overfor folk man ikke kjenner, dette er et problem som ikke krever så forferdelig mye fantasi og tiltak for å få gjort noe med.

Hva med en oppmyking av møtestilen, for stramme og formelle dagsordner som ikke gir anledning til »utenomssnakk» og »bagateller» virker ofte som et utmerket sovemiddel for den ledelsen som ønsker å opprettholde uanstrengende sløvheter i en klubb.

Klubbefester var en ting som spesielt eldre ble entusiastiske for. For å gjøre en god ting til en ennå bedre ting kom vi på ideen med å åpne alle disse fester, eller uformelle sammenkomster med innledninger (foredrag) om de forskjellige avdelinger, med diskusjon. Også slike tiltak krever en ledelse, den går på skift, mellom de enkelte avdelinger f.eks. Disse saker er for øvrig utmerkede diskusjonstema på møter og på golvet, hos oss blomstret »de hundre» og vel så det. Tvi, tvi.

Klubbavis

En klubbavis' funksjon og positive betydning er så allment at jeg ikke finner det nødvendig med noen ytterligere bekjennelser om det her, men nøyer meg med noen erfaringer fra vårt første nr. av avisa.

Styret begynte som redaksjon, skrev ei avis for folka og sa at dette var en god ting, og ønsket alle velkommen med innlegg og kritikk. Pent og riktig skrevet

var den og, med mange fine oppfordringer til diskusjon på stoffet, og at den ikke skulle bare være for medlemmene, men også av medlemmene. Og det var det, ut til alle kom den like raskt og effektivt som alt annet materiale styret hadde opparbeidet seg monopol på å trykke og distribuere!

Den kritikk og de innlegg som aldri kom, tvang styret ut til folka for å gjøre undersøkelser. Og det gjorde vi.

Gode ideer: Redaksjonen bør velges blant folk utenom styret, en fra styret bør bli stilt som ansvarlig, intervjuer av folk er fine, det kan de som har kalde føtter med tanke på å skulle skrive i avis muligheter til å komme til i spaltene, kontaktskapende. Stoffet bør i hovedsak være av lokal karakter, med selvfølgelig plass til generell samfunnsdebatt. For alvorlig til å ta inn et par gode vitser/historier er vi vel heller ikke. Fint med en forside – Navnkonkurranse – litt folkelig kultur.

Til punkt 2

Typisk for de fleste klubber og foreninger er at det finnes noen framskredne grupper og noen mer tilbake-liggende. For å forhindre isolering og diskriminering av sistnevnte kategori er det viktig at de også får «sine» representanter i utvalg, styret e.l. Dette løses ofte ved at man velger styrer som består av folk fra forskjellige avdelinger.

Erfaringer hos oss var at man fikk et styre som viste seg ineffektivt og hvor bare et par stykker måtte gjøre det meste alene, fordi de andre ikke hadde anledning, overskudd eller lyst egentlig til å jobbe aktivt med de saker som reiste seg. De var betegnende nok valgt i hovedsak ut ifra at de skulle representere den eller den avdelinga, demokratiet skulle sikres. Noe måtte gjøres

Gruppekontakter

Alle avdelinger skulle velge sin representant til dette. Det gjorde de. Dette tiltaket skulle vise seg å føre oss mange skritt framover i arbeidet med å styrke demokratiet og aktiviteten i klubben.

For det første fikk alle avdelinger representanter i dette utvalget, i motsetning til i styret hvor bare noen ble samlet.

For det andre kunne man nå velge et styre som besto av folk som hadde overskudd og vilje til å jobbe aktivt, og som hadde brei tillit blant folka.

Nye retningslinjer

En i styret sitter som kontakt og ansvarlig overfor gruppekontaktene, innkaller og leder møtene med dem. Disse møtene brukes til gjensidig informasjon, gruppekontaktene og styremedlemmene rapporterer fra henholdsvis gruppene og styret. Gruppekontaktene har anledning til å sammenkalle gruppe(avdelings)møter og behandle problemer som dukker opp, og fører saken videre til styret dersom ikke saken løses i gruppa.

Styret har forpliktet seg til å holde gruppekontaktmøter i god tid foran hvert klubbmøte, legge fram dagsorden osv., sørge for at gruppekontaktene fører ut diskusjon i gruppene på dagsorden og deltar i mobiliseringa til møtene.

Til slutt, som en bekreftelse på at vi har oppnådd bra resultater: saksmengden i klubben er kanskje fordoblet fra i fjor, og tredoblet fra året før i fjor, men oppslutninga i arbeidet med å gjøre noe med det er tidoblet.

Politikken?

Alle i klubben mener vi trenger en ledelse, og demokratiet fungerer utmerket, for øvrig trur jeg vi får en bra 1. mai i år.

Bjarne

FRÅ PARTIETS FAGLIGE KONFERANSE

Nylig ble det avholdt en mindre faglig konferanse i Oslo. Tilstede på konferansen var fagorganiserte parti-medlemmer fra Oslo og seks byer utafor. Alle landsdelene var representert. Det var medlemmer fra Jern & Metall, NTL, Norsk Kommuneforbund, Transport, Bygning og Grafisk. Hovedsakene som ble diskutert var:

1. Situasjonen i fagbevegelsen, enhets-politikken og våre enhetsparoler og hvordan vi skal sette dem ut i livet lokalt.

2. De sentrale kampsakene for fagbevegelsen i tida som kommer. I tillegg ble AKP(m-l)s faglige utvalg diskutert.

Enhetspolitikken

Opposisjonen mot LO-ledelsen under EEC-kampen har fortsatt i tida etter folkeavstemninga og blitt utvidet til stadig flere saker. F.eks. momsens på matvarer og, i det siste, oppsigelser av det kollektive medlemskapet i DNA. I avd. 1 av Jern & Met. i Oslo tapte høyresosialdemokratene mot venstrekreftene i kampen om formannnsvalget og i valgene til LO-kongressen. Dette er en brei bevegelsen, men kampnivået er svært varierende fra arbeidsplass til arbeidsplass og i forskjellige forbund.

For oss er hovedfaren nå å isolere oss fra denne progressive bevegelsen. Vi må stille paroler for enhet som kan styrke og samle denne opposisjonen og som er tilpasset den aktuelle situasjonen. I Tjen Folket er det tidligere reist forslag om 2 enhetsparoler: »Styrk fagbevegelsens kampkraft» og »Enhet for arbeiderklassens interesser». Folk på konferansen sluttet opp om hovedinnholdet i parolene, men mange ønsket å gjøre dem mer presise. Et forslag som lå nærmest opp til konferansedeltakernes syn var: »Styrk fagforeningenes kampkraft — Gjenreis

fagbevegelsen som kamporganisasjon» og »Enhet for arbeiderklassens interesser mot kapitalmakt». Vi diskuterte blant annet om det var mulig å gjøre hele LO til en kamporganisasjon. Ideer om at det ikke var mulig å skifte ut og forandre toppledelsen i LO ble tilbakevist. Vi har da stilt oss større mål enn som så: ei ny statsmakt.

SK skal seinere behandle og ta stilling til disse enhetsparolene. Diskuter dette forslaget og send inn kommentarer!

Utgangspunktet for hvordan vi skal sette disse parolene ut i livet lokalt, var en diskusjon på hovedfeila i det faglige arbeidet. Konklusjonen var at »venstre»-feila fortsatt eksisterer, men de var i tilbakegang, dels dukket opp i andre former enn tidligere. Problemet nå mange steder var »amatorisme» og mangel på erfaringer og kunnskaper om fagforeningspolitikk. Det ble nevnt flere eksempler på manglende koordinering foran fagforeningsmøter, folk møtte ikke opp til viktige avstemninger osv. Flere understreket viktigheten av at AKP'ere deltok på fagforeningskurs både for å diskutere med de andre deltakerne på kursene, og for å lære en del fagforeningspolitikk sjøl. Rapporter om slike kurs bør sendes inn til AKP(m-l) sentralt!

I tillempinga av enhetsparolene lokalt blei behovet for aktivisering av fagforeningsmedlemmene og demokratisering av grunnorganisasjonene framhevet. To saker sto sentralt:

— Klubbavis. Folka på konferansen mente at ei klubbavis hvor alle slapp til med innlegg kunne »erstatte» lagsaviser. Lagsaviser hadde flere steder blitt oppfatta som fraksjonelle i dårlig forstand i fagforeninga og ført til isolering av våre folk. Ei levende klubbavis vil sannsynligvis bedre kunne styrke den faglige og politiske diskusjonen på jobben.

— Lokal studieaktivitet i foreningas regi. Her kan en bruke både det som måtte være bra av det som kommer fra forbundene eller foreninga kan lage sitt eget opplegg. Økt studieaktivitet vil kunne bringe fram flere dyktige fagforeningsfolk, og dette er det stort behov for mange steder.

Andre saker: Diskusjonsforum arrangert av klubben/foreninga hvor folk kan samles for å diskutere politiske saker som ikke direkte angår klubbarbeidet. Enkelte steder har en bra erfaring med egne ungdomsgrupper i foreninga for å aktivisere ungdommen. Det kom også fram ideer om å opprette kvinnegrupper.

For å få satt slike planer ut i livet kreves det at våre folk som jobber i fagforeningene prioriterer arbeidet der langt høyere enn det har vært vanlig til nå. Det nytter ikke med venstrehandta å få liv i en «død» fagforening.

Faglig utvalg

Planen nå er å opprette et faglig landsutvalg med medlemmer også utafor Oslo. Det ble understreket at bevegelsen i seinere tid hadde prioritert det faglige arbeidet for lavt, et skikkelig faglig utvalg vil kunne løse mange av de problemene den faglige kaderen nå står oppe i. Konferansen understreket en del viktige arbeidsområder for åutvalget: Faglig arbeidsprogram for AKP(m-l), landsomfattende koordinering av den faglige virksomheten særlig i samband med viktige faglige møter, opplegg for faglige studier og utgivelse av en rekke hefter om faglige saker. Det blei nominert en del folk til et faglig landsutvalg. SK vil opprette utvalget med det første.

Rudolf

DEBATT

VÅR ERFARING MED DEN NYE STUDIESIRKELEN

Etter min mening, må en ml-sirkels viktigste oppgave være å løse flest mulig av de motsigelser deltakerne har til ml-bevegelsen, de motsigelser som hindrer dem fra å ta kommunistenes standpunkt. Sirkeldeltakernes syn på oss vil være

formet gjennom påvirkning fra barne- og ungdomsskolens hylning av borgerlig »demokrati», til dagens Stalin-hets i Aftenposten og Orientering. Samtidig foregår det hard ideologisk kamp til venstre for høyresosialdemokratiet, mel-

lom retninger som f.eks. populisme, moderne revisjonisme, venstresosialdemokratiske strømninger (SF), pasifisme, trotskisme, anarkisme og marxismeleninisme. I denne ideologiske kampen kan ikke progressive ta standpunkt for marxismen-leninismen uten samtidig å ta avstand fra viktige deler av de andre retningenes tankegods. Det er dette utgangspunktet jeg mener i for liten grad har preget den nye studiesirkelen.

Hos oss oppdaget vi etter flere møter at den viktigste motsigelsen gikk på spørsmålet om Stalin. Dette er i grunnen ikke særlig overraskende da borgerskapets alvorligste ideologiske framstøt mot sosialismen i bunn og grunn alltid har vært Stalin eller i en noe annen versjon: »Sosialisme betyr ufrihet, terror, partidiktatur og persondyrkelse». Stalin-spørsmålet er borgerskapets siste skanse, SF deltar nå i borgerskapets felttog på denne fronten. Stalinspørsmålet innbefatter en rekke helt grunnleggende spørsmål for sosialister utover spørsmålet »proletariatets diktatur». Vi tok derfor »Fritt fram»-møtet til belysning av »Stalin og den moderne stalinismen». Litteratur: SFs studiesirkel nr. 9, om »ml-bevegelsen». På tross av de tidligere studiekvelder kom folk og sa de helt ut delte SFs synspunkter. Vi fikk en herlig diskusjon, fant forholdsvis greitt hva motsigelsene besto i og var i alle hovedsak enige når

kvelden var over.

På neste møtet fulgte vi et liknende opplegg. Vi diskuterte og sammenliknet AKPs, NKPs, SFs og DNAs program på sentrale punkter, som overgangen til sosialismen, imperialismen holdninga til staten osv. Dette gjorde vi framfor bare å se på vårt program. Igjen en bra diskusjon.

Stalin-møtet ble etterpå oppsummert som det beste vi hadde i sirkelen. Jeg tror at sirkelen som helhet kunne bli bedre om vi fulgte liknende opplegg for andre møter. F.eks. når det gjelder 3. møte om klasser i Norge, hvorfor ikke stille vårt syn opp mot populismen. (Litteratur: Røde Fane og Hartvig Sætra: Populismen.) Tilsvarende opplegg kunne brukes på andre møter. Vi hadde flere andre konkrete kritikkpunkter mot studiesirkelen. 1. møte var bl.a. en god del på siden av hva sirkeldeltakerne hadde ventet seg. Positivt ved sirkelen var at det var mulig å tilpasse møtene etter motsigelser og at heftene ga en god del viten. Deltakerne i vår sirkel var: 2 unge skrankedamer, 1 funksjonær, 1 industriarbeiderske, 1 husmor, 1 student og en fremmedarbeider.

Vår konklusjon: Studiesirkelen bør forbedres. Bruk studiesirkelen til å få alle motsigelser fram i dagen – de kan ikke løses på noen annen måte.

Studieleder Vidar

RELIGIONEN – OPIUM FOR FOLKET!

HVA SÅ?

En av de tingene som ikke ble så mye diskutert under programdiskusjonene i vinter, var AKP(m-l)s linje overfor religionen, kirken og de religiøse. Hovedgrunnen til dette ligger vel i at kirken og kristendommen står såvidt svakt i den norske arbeiderklassen, og spiller så liten

rolle i den norske klassekampen i dag. Bare mellom 10 og 15 prosent av hele befolkningen går regelmessig i kirken, flest på langsbygda, færrest i de store byene. Se til sammenlikning f.eks. Italia hvor den katolske kirken jo står meget sterkt og en av de tre store fagorganisa-

sjonene er katolsk. Det er klart at i et slikt land vil politikken overfor kirken og arbeidet blant de kristne arbeiderne ha en mye mer sentral plass i et kommunistisk partis arbeid.

Men jeg tror det er farlig å undervurdere den rollen kirken og religionen kan spille også her i Norge. 96 prosent av befolkningen står fremdeles i statskirken. De aller fleste av disse knytter de største begivenhetene i sitt privatliv til kirken, gjennom konfirmasjon, bryllup, barnedåp og begravelse. Barna får kristendomsundervisning hele skolegangen igjennom. De kristne ungdomsorganisasjonene er masseorganisasjoner, bare idrettsorganisasjonene slår dem i medlemstall. Om lag 100 000 ungdommer deltok til sammen på kristne leirer i Norge sommeren 1972.

Så lenge kirken og religionen spiller en såpass stor rolle i det norske folkets liv, må vi være forberedt på at den kan bli et sterkt redskap for borgerskapet i en avgjørende situasjon i klassekampen i Norge. Derfor er det viktig for et kommunistisk parti å ha en politikk overfor kirken, de kristne arbeiderne og deres religion.

Kommunisme og religion

Grunnlaget for denne politikken er meget klart: Enhver religion er i sitt vesen en metafysisk, uvitenskaplig livsanskuelse som tilslører virkeligheten og historiens utvikling. AKP(m-l)s filosofiske grunnlag er den vitenskaplige sosialismen, som er en materialistisk og dialektisk vitenskap, og følgelig ateistisk og uforenlig med all religion. Videre er religionen til enhver tid blitt brukt av den herskende klassen til å tilsløre klasseskillene og holde arbeiderklassen nede. Marx uttalelse om at religionen er opium for folket har sin fulle sannhetsverdi. Og opium må bekjempes.

Men dermed er ikke alt sagt. Denne erkennelsen reiser jo tvert imot en rekke spørsmål. Hvordan skal kampen foregå?

Kan da ikke kristne bli medlemmer av AKP(m-l)? Hva slags politikk skal vi ha overfor de kristne revolusjonære? Bør Rod Ungdom jobbe i de kristne organisasjonene? Jeg tror det er viktig at vi får diskutert disse tingene og jeg skal starte med å ta opp et par av dem.

Lenin har skrevet en artikkel i »Marx-Engels-marxisme» som heter »Arbeiderpartiets stilling til religionen». Her polemiserer han mot to feilaktige linjer et kommunistisk parti kan ha overfor de religiøse. På den ene siden den opportunistiske, som sier at religionen er en privatsak som partiet ikke tar stilling til. Dette er en umarxistisk holdning, marxismen er ateistisk og må bekjempe religionen i arbeiderklassen og eventuelt blant sine egne.

Den andre er den anarkistiske som erkjenner at religionen må bekjempes, men som så ikke leter etter røttene til religionen for å bekjempe den, men som vil bekjempe religionen på »ideologisk vis», ved store antireligiøse proklamasjoner, ved å spre ateistisk propaganda osv. Men når religionens røtter, ifølge Lenin, ikke er uvitenhet om naturen og historien, men sosial og økonomisk nød, frykt og undertrykkelse, hjelper det lite å begrense kampen til ideologisk opplysning.

»Bare arbeiderklassens klassekamp, som på alle måter drar de bredeste lag av proletariatet inn i bevisst og revolusjonær samfunnsmessig praksis, er virkelig i stand til å befri de undertrykte masser fra religionens åk . . .»

Vår holdning til kristne

Selv tror jeg at min egen og mange kameraters holdning overfor kristne, progressive bekjente, er mest preget av den anarkistisk-ateistiske holdningen. At vi har lett for på kulturradikalt og moralistisk vis å diskutere i det vide og det breie om hvor »ulogisk og umarxistisk» det er å tro på Gud. Istedenfor å

diskutere politikk med dem og jobbe for å få dem med i politisk arbeid i en front eller liknende, — kort sagt gi dem politisk praksis for at det kan bli grunnlaget for å endre verdensanskuelsen deres.

Hva så med kristne i partiet? Lenin skriver: »Arbeidere som framleis tror på Gud, må vi ikke bare slippe inn i partiet, men vi må bevisst gå inn for å verve slike arbeidere.» Er dette en linje som de måtte ha i Russland på Lenins tid for det religionen sto så sterkt i den russiske arbeiderklassen, eller er det en linje som det også vil være riktig for AKP(m-l) å følge i dag?

Jeg mener at revolusjonære kristne skal få bli medlemmer av AKP(m-l) dersom de

ønsker det. Dersom de slutter opp om vårt program og jobber lojalt etter våre prinsipper, og deres arbeid ikke består i å opprette kristne, misjonerende fraksjoner innad i partiet, skal de være hjertlig velkommen som medlemmer. I så tilfelle skal motsetningen mellom deres egen, personlige overbevisning, og ånden og prinsippene i partiets program være deres egen sak. Vi pleier ikke å eksaminere nye medlemmer i om det finnes noen motsetning mellom deres private synspunkter og partiprogrammet, men hva som er partiets syn på kristendommen, må for de kristne fra første øyeblikk være klart.

Maja, tidligere medlem
av kristelig skolelag

STUDENTENE OG PARTIET

AKP(m-l) er hele folkets parti. Studentene er en del av folket. Studentene har som alle andre grupper sine spesielle oppgaver og sine spesielle behov, noe som gjør at de må føre kamp (og trenger hjelp til å føre kamp) på sine spesielle frontavsnitt. Dessuten må studentene — som alle andre — drive politisk kamp på allmenne frontavsnitt.

Vi kan ikke se at studentene utgjør noen særgruppe. Alle grupper av folket har sine særegne kjennetegn. For partiet er det nødvendig å utvikle en riktig politikk både på de særegne og allmenne områdene, både for delen og helheten. Universiteter og høyskoler har rike tradisjoner som høyborger for revolusjonære bestrebelser. En måte å sikre at revolusjonære bestrebelser følger en riktig politikk er å underlegge dem partiets demokrati og partiets disiplin. Derfor er det tvingende nødvendig at partiet også kan ta ansvar for studentpolitikken.

Spørsmål fra innlegg i TF 2/73 om »Eget studentforbund?»

Vi er enige i at diskusjonen må ses i lys av partiets behov og prioriteringer. Men ut fra det som er skrevet foran, er vi uenige i konklusjonen: At det trengs et eget kommunistisk studentforbund, med egen ledelse osv. La det dessuten være sagt med en gang, om det lyder aldri så usaklig. Grunnen til at vi tok spørsmålet opp til diskusjon, var at vi hadde erfaringer fra samarbeid med kamerater fra Universitetet i Oslo, som pekte i retning av at disse studentene heller trengte å arbeide sammen med kadre fra alminnelige arbeidsplasser, enn å bli ytterligere »isolert» gjennom å få målretta oppgavene sine på »rein» student/universitetspolitikk.

Vi er enige i at det ville være galt om halvparten av medlemmene i AKP(m-l) skulle bli akademikere. Men vi ser det som skinnargumentasjon å hevde at dette

problemet løser vi ved i praksis å utelukke de fleste progressive, framskredne studenter fra partiet ved å danne et eget studentforbund for dem. Dette problemet kan bare løses gjennom å vinne bredere tillit hos massene på alminnelige arbeidsplasser og ved å rette et dødsstøt mot restene av venstresektorisisme og rekruttere ærlige, framskredne arbeidsfolk der de finnes.

Er universitetet spesielt?

Vi er enige i at studentene skiller seg ut fra resten av ungdommen – sjøl om det må være mekanisk å se på studentene som en enhetlig gruppe. Vi tror at sjøl om en del studenter naturlig hører hjemme i UF, fordi de er unge og lever ungdommens liv, vil sannsynligvis de politisk mest framskredne på universitetene og på andre høyere utdanningsinstitusjoner søke til AKP(m-l) og utgjøre en naturlig og nødvendig del av partiets kadre. En bør huske at politisk framskredning ikke er

det samme som å være rapp i kjeften, ha mye tid til å fly på moter osv. Slike egenskaper som kanskje er typiske for en del politisk interesserte studenter, kan derimot være grunnleggende for krigskommunisme og »akademiske» diskusjonsklubber.

At også studentene må ha en ledelse som kan kjøre ut en riktig politikk er udiskutabelt, men vi tror det er nødvendig å se det i lys av det sitatet av formann Mao som er nevnt i artikkelen av »Studenter i Oslo»: »— den eneste måten å utnytte den revolusjonære krafta til de intellektuelle er at de prøver ideene i praksis, driver aktiv klassekamp, knytta til arbeiderklassens kamp.» Vi synes dette nettopp tilsier at studentene ikke bør ha noen egen ledelse, men så nært som mulig – også organisatorisk – bør være knytta til folkets mest framskredne politiske våpen, partiet.

oppsummering fra en
diskusjon under en middag

FRAM FOR OMDANNINGA TIL EN KOMMUNISTISK MASSEORGANISASJON FOR STUDENTER!

Denne diskusjonen har foregått i laga på universitetet i Oslo ei stund nå. På den ekstraordinære kongressen blei det fatta vedtak om at det nyvalgte sentralstyret skulle sikre at dette spørsmålet fikk en grundig diskusjon framover.

Etter min mening er kjerna i spørsmålet om studentforbund omdanninga:

Jeg trur spørsmålet bør stilles slik:

- a. Vil eget studentforbund styrke omdanninga til et masseforbund på universitetene?
- b. Vil det styrke arbeidet med omdanninga i resten av UF?

Begge deler trur jeg kan besvares med ja. Skal prøve å begrunne dette.

Studentenes særegne stilling

Først litt om hva som skiller studentene fra de andre gruppene som søker til UF:

Universitetene har stått oppe i ganske omfattende massekamper de siste 4–5 åra.

Både når det gjelder omfang, variasjon og nivået i den ideologiske kampen skiller dette seg fra kampene utafor. Studentene er intellektuelle (leser mye). Dette gir seg utslag i behov for grundig teoretisk diskusjon.

Studentene er stort sett eldre enn de andre gruppene, sjølforsørgende (lån), bor ikke hjemme, en del har egen familie osv.

Dette gjør at studentene har problemer og interesser som skiller seg fra vanlige ungdomsskoleelever, gymnasiaster og yrkesskoleelever.

En del folk vil kanskje innvende med å si: Disse forskjellene har jo vært til stede hele tida, og vi har jo vært en organisasjon til nå. Det er riktig, men samtidig har nettopp det særegne ved studentenes stilling gitt seg konkrete utslag og vært et problem innafor UF i lengre tid. Av konkrete utslag kan nevnes at Røde Garde og Bolsjevik har hatt en helt annen og mindre funksjon på universitetene enn ellers i UF (sammenlign salg av RG og KK). Det har vært nødvendig med et eget internt diskusjonsblad på universitetet.

På samme måte har grunnskoleopplegget til UF ikke vært tilstrekkelig på universitetet og man har i stor grad benytta MLG-sirkelen.

Behovet for egen sentralledelse

Skarpest har problemet kanskje stilt seg i spørsmålet om ledelse.

Oppsummeringer fra SK viser at det har vært vanskelig å utvikle en politikk for alle deler av UF. På den ene sida har behovet for en politikk for universitetene hemma SKs muligheter for å ta seg skikkelig av ungdomsskoler, gymnaser osv. Samtidig har det ført til at SK har måttet ta seg av universitetene med »venstrehanda», og vært nødt til å foreta en reell nedprioritering av dette området for sin egen del. Konkret har dette ført til en tilfeldig og sporadisk kontakt mellom de ulike universitetene. Manglende koordinering av politikken på viktige felles arbeidsområder som DNS, NSU, ST/SS og FSF.

Kort sagt: Det er behov for en sterkere, samordna ledelse for å koordinere og utvikle massebevegelsen på universitetene.

Det har vært hevda at dette kan løses ved å styrke et utvalg under SK. Slik saka står tror jeg at det på mange måter i

realiteten er to UF i dag. Ei slik løsning mener jeg derfor bare vil fungere byråkratisk.

Betyr studentforbund isolering

Jeg vil til slutt ta opp et argument mot eget studentforbund som jeg mener peker på noe viktig:

Det er gærent å skille ut intellektuelle organisatorisk. På grunn av den skjeive sosiale rekrutteringa til universitetet og den uforholdsmessig store andelen av folk med småborgerlig og borgerlig bakgrunn, har ideologier som anarkisme, populisme og trotskisme lett for å blomstre.

Jeg mener at eksempler fra Norge (Grønt Gras og KAG) og Sverige (Baude) viser at denne faren er reell.

Likevel mener jeg at dette ikke hindrer opprettinga av et studentforbund.

For det første kan organisatoriske tiltak aldri garantere noe en småborgerlig utglidning. Det kan kun den politiske og ideologiske kampen.

For det andre kommer spørsmålet om partiets rolle inn her med full styrke. Partiet må være ledende på alle områder også når det gjelder å føre ut den kommunistiske tenkninga i UF.

Forholdet mellom partiet og UF er i dag først og fremst avklara allment og prinsipielt (Rød Ungdom skal være AKPs ungdomsorganisasjon). Dette mener jeg må gjelde også for et studentforbund.

Etter min mening gjenstår det likevel en god del når det gjelder konkret avklaring av hvordan dette forholdet bør være f.eks. på universitetet. Jeg trur at det er viktig nettopp å ta opp diskusjoner mellom AKP og UF på universitetet om disse sakene i dag. Jeg trur at resultatet av denne diskusjonen vil bestemme hva slags karakter studentforbundet bør få.

Tre ting til slutt

1. Jeg mener at situasjonen i dag krever et eget studentforbund, men at spørsmålet ikke er av prinsipiell karakter og en kan tenke seg en ny sammenslutning i framtida under andre forhold.

2. Spørsmålet om andre postgymnasiale læresteder bør sokne til studentforbundet er jeg usikker på. Må diskuteres konkret.
3. På samme måte som resten av UF trenger også studentforbundet et navn. Har noen forslag?

Brutus

NEI TIL SPLITTELSE AV UNGDOMMENS KAMP!

Angående diskusjonen av eget studentforbund:

Jeg mener det er fullstendig galt å opprette et eget kommunistisk studentforbund, fordi det i praksis vil bety:

Splittelse av ungdommens kamp: Arbeiderungdom, skoleelever, gymnasiaster og studenter har felles interesse av å forsvare ungdommens og hele folkets interesser under kapitalismen, med det endelige mål å styrte den borgerlige stat og opprette sosialismen under proletarietets demokratiske diktatur. I dag er vi i den heldige situasjonen at det i Norge eksisterer en sterk og enhetlig kommunistisk ungdomsorganisasjon, som på en glimrende måte er i stand til å lede denne kampen. På arbeidsplasser, skoler, universiteter, fra Kirkenes til Lindesnes. Å opprette et eget studentforbund vil (etter min mening) bety et brudd på denne enheten.

Hvis vi ser på forholda i ml-bevegelsen i utlandet (spesielt i Tyskland og Frankrike) vil vi oppdage en enorm splittelse som har sitt utspring i universitetene. Dette tror jeg skyldes at studenter (pga. studienes art) har en tendens til å »teoretisere» og »analysere» seg helt vekk fra problemet og tror derfor at deres nivå er mye høyere enn hos f.eks. arbeiderungdom, hvor sjolve den konkrete klassekampen er mer virkelig.

Derimot mener jeg en interesseorganisasjon for studentene, ikke kommunistisk og uten demokratisk sentralisme, er mer realistisk og riktig å opprette (jfr. YLI). I praksis vil det bety ei samling av de eksisterende studentbevegelsene (f.eks. Rød Front, Grønt Gras og Sos.front) samt å koordinere organisasjonene universitetene imellom med egen landsdelsledelse.

Laila. Vestfold.

MEDLEMMENE AV AKP(m-l) HAR ANSVARET FOR RØD UNGDOM

SUF(m-l) eksisterer ikke lenger. Navnebyttet til Rød Ungdom på landsmøtet for kort tid siden blei møtt med blanda følelser. De fleste har møtt det med stor entusiasme, men en del gråt da de hørte at SUF-navnet ikke fantes lenger. Mange medlemmer av AKP(m-l) har tidligere vært medlemmer av SUF(m-l) og forbinder så mye ved navnet at de ikke vil gi slipp på det. Det er mange som har mista kontakten med ungdommen i ml-bevegelsen, og som derfor kjenner lite til hva som skjer i Rød Ungdom og hvorfor

man bytta navn. Partiet har et stort ansvar for ungdommen, så det er viktig å se nærmere på en del av disse sakene. Medlemmene av partiet må ikke bare ha tillit til ungdommen, men også gå i spissen for utviklingen av ungdommen.

Vi har ikke bruk for to kommunistiske partier – ett for de voksne og ett for ungdommen. Partiet må være ledende på alle områder. Ungdommen trenger i dag en kommunistisk masseorganisasjon med

et arbeid og en stil som er tilpassa ungdommens behov og livsstil. Det betyr på mange måter et fullstendig brudd med den gamle stilen i ungdomsarbeidet. Det er denne oppgaven som ble stilt i SUF(m-l), og som Rød Ungdom skal gjennomføre.

Arbeidet i Rød Ungdom må baseres på frivillighet, og det må legges stor vekt på å skape et rødt miljø der ungdommen trives og der det er mange aktiviteter. Teatergrupper, visegrupper, frivillige studiegrupper, hobbygrupper og forskjellige aksjonsgrupper må blomstre innafør Rød Ungdom. I dette miljøet skal det fostres tusenvis av unge kommunister og kampglad ungdom.

Sjølsgagt skal ungdommen fortsatt kjempe, og Rød Ungdom skal stå i spissen for denne kampen, men det skal legges veldig stor vekt på også disse andre tingene som det var lite av i SUF(m-l). Medlemsopptaka må skille seg helt fra det som vi hadde tidligere. Vi mener det er riktig bare å stille to krav til folk som vil være medlemmer av Rød Ungdom. Det ene er at de i hovedsak støtter det Rød Ungdom står for, og det andre er at de betaler medlemskontingent. Om ei tid vil antakelig ikke flertallet i organisasjonen kunne kalle seg marxist-leninister. Det er ikke fordi folk går tilbake politisk, men fordi vi da har så mange nye medlemmer som bare støtter oss og som vil lære om kommunismen. Enkelte gamle »SUF'ere» kaller dette for utglidning og høyreoppportunisme. Kamerater, tidene forandrer seg. Det som var riktig for SUF(m-l) for noen år sida, er ikke riktig for Rød Ungdom i dag. Partiet, det norske folket og hele ungdommen er tjent med en ungdomsorganisasjon av den typen vi kjemper for å få.

Det er på bakgrunn av hvordan vi ønsker ungdomsorganisasjonen skal bli at vi må se på navnebyttet. SUF(m-l) har stått for mye bra. Vi skal ikke skamme oss over SUF(m-l)s historie. Men navnet

har i tillegg til å stå for en i hovedsak riktig politikk og en riktig kamplinje, også stått for en beinhard arbeidsstil, med store krav til medlemmene om disiplin, arbeidsvilje og teoretisk skolerung. Mange ungdommer er skremt av det. SUF(m-l)-navnet ville ha hindra utviklingen av ungdomsorganisasjonen til en ny type organisasjon. Rød Ungdom-navnet står for hva slags medlemmer vi vil ha. Det er et navn som fenger, og et navn som står for det vi vil bli.

AKP(m-l) og Rød Ungdom

Hvem skal sikre at ungdommen holder en stø kurs og ikke glir ut i alle mulige rare politiske retninger? Hvem skal gå i spissen for å utvikle Rød Ungdom til en virkelig masseorganisasjon? Partiet! Partiet vil rekruttere de mest framskredne folka fra Rød Ungdom og det må la partikadre få sin hovedoppgave i Rød Ungdom. Partikameratene som jobber med ungdommen skal gå i spissen både når det gjelder å utvikle Rød Ungdom, når det gjelder aksjoner for ungdommen og når det gjelder å skolere medlemmene. Det er på denne måten partiet skal lede – ikke ved hjelp av byråkratiske metoder, men ved at medlemmene av partiet vinner tillit og arbeider aktivt i Rød Ungdom.

Hvordan skal partikaderen som jobber med ungdommen organiseres? Praksisen har til nå vært forskjellig i de forskjellige partilaga. Noen steder har de bare vært organisert i storlaget, noen steder har de vært med i smålaget av partiet der de bor eller jobber. I ett lag har man organisert partimedlemmene som jobber i Rød Ungdom i et eget smålag. Laget har altså sin massebasis i Rød Ungdom og blant andre ungdommer. Det har i løpet av kort tid ført til store resultater. Partimedlemmene har da kunnet konsentrere seg om arbeidet sitt og sluppet å drive »partiarbeid utenom hovedoppgaven sin». Kameratene kan da diskutere hvordan de skal utvikle arbeidet blant ungdommen,

og få muligheter til å virke langt mer drivende i arbeidet. Jeg mener dette er et eksempel til etterfølgelse.

Enkelte kamerater har tendens til å se på arbeid blant ungdommen som »mindre-verdig» partiarbeid. De bør tenke på hvilken viktig rolle ungdommen bestandig har spilt i folkets kamp. La oss huske Lenins ord: »Seieren er med den som har ungdommen på sin side». Det er altså av

avgjørende betydning å ta alvorlig på ungdomsarbeidet. Jeg tror alle partilaga bør diskutere hvordan de skal styrke Rod Ungdom. Partiet har fått en flott ungdomsorganisasjon, og partimedlemmene skal gå i spissen for å gjøre den enda mye bedre.

Kamerat i sentralstyret
til Rod Ungdom

RØDE FANE

AKP(m-l)s TEORETISKE TIDSSKRIFT

RØDE FANE har vært ml-bevegelsens teoretiske tidsskrift i ett år nå. Vi tror det har spilt en viktig rolle i partibygginga (tenk på klasseanalyse-notatet i nr. 1/72, artiklene om kvinnespørsmålet i nummeret etter), og vi tror det kan bety mye for utviklinga av partiets politikk på mange områder (jfr. den årsplanen vi la fram i TF nr. 3).

Men det mangler ennå mye på at tidsskriftet skal bli hele bevegelsens eiendom. Vi får inn lite kritikk, vi veit ikke så mye om hva folk syns om hvert enkelt nummer og den redaksjonelle linja vi har lagt opp til. Som sagt i forrige nummer: bladet selger godt, men vi kjenner lite til hvordan det blir solgt – og hvordan det blir brukt. Vi er sikre på at de artiklene vi bringer blir diskutert rundt omkring, men resultatene av diskusjonene kommer som regel ikke fram til oss.

Vi tror også folk sitter med haugevis av ideer om spørsmål de ønsker tatt opp i tidsskriftet, og med stoff til artikler om sine erfaringer fra forskjellige front-avsnitt. Noen er flinke til å legge slike ting fram for oss, og det gir som regel resultater. Men det er mange som ikke gjør det. Og det gir ikke resultater...

For å knytte nærmere kontakt med medlemmene og kanskje få rett på slike mangler, kommer vi til å skrive regelmessige innlegg i TF om arbeidet med tidsskriftet. Denne gangen har vi lyst til å legge fram den målsettinga vi har diskutert oss fram til for Røde Fane. Vi vil gjerne høre hva folk syns om den – og om dere syns den blir oppfylt slik Røde Fane nå er.

RØDE FANE skal

1. Høyne det teoretiske og politiske nivået i bevegelsen, blant medlemmer, sympatisører og venner. Befeste ei korrekt kommunistisk linje på viktige områder av politikken. Bekjempe revisjonisme og opportunisme i ideologi og politikk.
2. Legge fram den teoretiske begrunnelsen for de hovedlinjene partiet har vedtatt på de viktigste kampsakene.
3. Få i gang diskusjoner på områder av politikken der partiet ennå ikke har grundig oppsummerte erfaringer. Fremme debatt om marxistisk teori og partiets politikk.
4. Fremme studiet av det norske samfunnet og den norske klassekampens historie. Utvikle kommunistiske intellektuelle.
5. Fremme kjennskapet til sosialismen og den internasjonale kampen mot imperialismen og monopolkapital.
6. Styrke partiets innflytelse overfor de framskredne delene av arbeiderklassen, de intellektuelle og folk i andre partier.

– Nå, hva syns dere?

Brev kan sendes til redaksjonens adresse – som angitt nedenfor.

– Oppfordringen om å abonnere på Røde Fane står ved lag. 30 kr. pr. år, for 6 nr., sendes på postgiro (NB: NYTT POSTGIRONUMMER!):

Postgiro 2 20 84 78

Adresse: Røde Fane,
Forlaget Oktober A/S,
Postboks 8379 – Hammersborg
Oslo 1.

To Kamerater i Røde Fane-red.